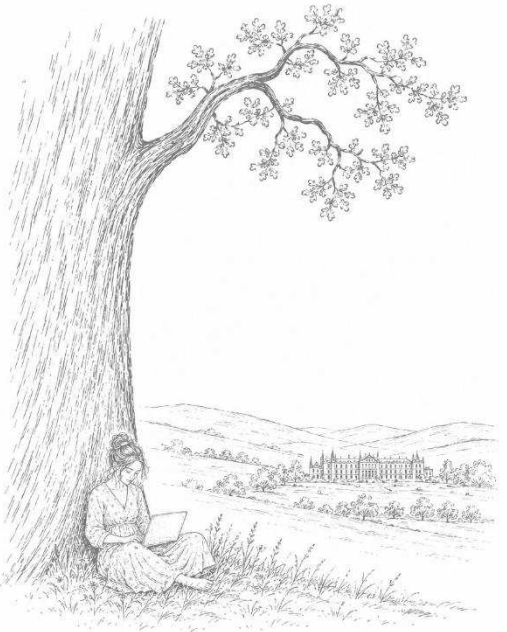
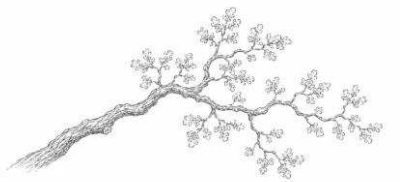

Een plek om te blijven

Mirjam Stam

COLOFON

Een plek om te blijven
Mirjam Stam

Eerste editie, 2026
Uitgegeven in eigen beheer via KDP en bravenewbooks

ISBN KDP 9798192110744
ISBN bravenewbooks 9789465548647

Omslagontwerp en vormgeving © Mirjam Stam
Omslagillustraties vervaardigd met behulp van digitale kunst- en beeldbewerkingstechnieken.

Redactie, zetwerk en binnenwerk: Mirjam Stam
Druk en distributie: KDP en bravenewbooks

© Mirjam Stam, 2026
Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Een plek om te blijven is een fictief verhaal. Hoewel verschillende locaties in dit boek werkelijk bestaan, zijn de personages en gebeurtenissen fictief. Eventuele overeenkomsten met bestaande personen of gebeurtenissen berusten op toeval.

Een plek gaat nooit zomaar alleen om een plek.
Het gaat om de mensen.
St. Ives zou St. Ives niet zijn zonder de smalltalk
bij de kassa.
Pemberley zou niet hetzelfde zijn geweest zonder
Mr. Darcy.
En Italië zou mijn Italië niet zijn
zonder de gelato die zomaar op tafel verschijnt
omdat de eigenaar weet dat ik die lekker vind.

Hoofdstuk 1 9
Hoofdstuk 2 15
Hoofdstuk 3 19
Hoofdstuk 4 23
Hoofdstuk 5 30
Hoofdstuk 6 34
Hoofdstuk 7 39
Hoofdstuk 8 42
Hoofdstuk 9 45
Hoofdstuk 10 49
Hoofdstuk 11 52
Hoofdstuk 12 60
Hoofdstuk 13 66
Hoofdstuk 14 71
Hoofdstuk 15 76
Hoofdstuk 16 83
Hoofdstuk 17 88
Hoofdstuk 18 97
Hoofdstuk 19 101
Hoofdstuk 20 105
Hoofdstuk 21 115

Hoofdstuk 22 120
Hoofdstuk 23 124
Hoofdstuk 24 128

Hoofdstuk 1

Een zomernacht

Ik moet hier weg. Dat weet ik al wel langer, maar nooit voelde ik het zo duidelijk als nu.

2:35. Dat is hoe laat het is volgens de klok op mijn telefoon. Ik ben zojuist mijn bed uit geslopen en lig nu op de vloer van mijn woonkamer. Merkwaardige plek, dat weet ik. Het was zo heet vandaag. Vijfendertig graden. De nacht heeft het huis niet meer dan een beetje afgekoeld. Het enige dat een beetje koel is, is de houten vloer.

Is dat waarom ik op de grond lig?

Op zoek naar verkoeling?

Tranen druppelen van mijn ogen naar mijn wangen en vanaf daar naar de grond.

Dit is niet hoe ik me het leven had voorgesteld.

Ik zou gelukkig worden. Maar ik voel me nu allesbehalve gelukkig. Ik wil niet wonen in een stenen huis tussen andere stenen huizen met keurig onderhouden tuintjes. Werken tot mijn pensioen om misschien daarna mijn dromen te leven. Ik wil nú de wereld zien. Me omringen met bossen en meren of de zee. Ver weg van mensen. Vooral geen mensen meer.

Ergens in deze gedachten moet ik in slaap gevallen zijn. Als ik wakker word is het al licht buiten en ligt mijn telefoon naast mijn hoofd te trillen. Mijn wekker. Ik sta op en loop de trap op, naar de badkamer. Mijn spiegelbeeld is vreselijk. Kan er ook nog wel bij. Misschien kan een koude douche mijn dikke ogen iets minder dik maken voordat ik naar kantoor vertrek.

Om kwart over acht parkeer ik mijn fiets voor het bakstenen pand waar ik inmiddels al zeven jaar werk. Het is nu alweer warm. Dat belooft wat voor komende nacht. Gelukkig is er op kantoor airco.

Mijn hoofd bonkt nog een beetje door de uren die ik afgelopen nacht niet geslapen heb.

Voordat ik naar mijn bureau ga, stop ik eerst bij de koffieautomaat. Altijd de koffieautomaat. Ik zou niet weten wat ik zou moeten beginnen zonder koffie. Terwijl het apparaat begint te brommen en mijn mok vult, een groene mok van keramiek van de Hema, scroll ik nog een keer door mijn Instagram. Nutteloos. In één woord nutteloos. Dat is hoe ik me voel.

Als mijn koffie klaar is, neem ik hem mee naar mijn bureau. Vanmiddag zal ik overgaan op zwarte koffie, maar 's ochtends drink ik het liefste cappuccino. De Italianen zien cappuccino als een ontbijtdrankje, en dat ben ik hartgrondig met hen eens.

'Goedemorgen, Soof!'

Nog voordat ik opkijk, ruik ik zijn aftershave.

Martin. Hij legt zijn hand op mijn schouder en laat hem daar te lang liggen.

‘De advertorial voor Van Dijk ligt klaar op je bureau. Kun jij er iets gezelligs van maken?’

Mijn blik glijdt naar het vel papier dat inderdaad naast mijn toetsenbord ligt.

‘Goedemorgen, Martin.’

Hij blijft staan.

‘Slecht geslapen?’

‘Hoezo?’

‘Je ziet eruit alsof je slecht geslapen hebt.’

‘Dank je.’

Hij grijnst.

'Ach, Soof. Je weet hoe ik het bedoel.'

Ja. Dat weet ik. Martin bedoelt het nooit verkeerd. Tenminste, dat zegt hij altijd.

Als hij doorloopt neem ik een slok van mijn cappuccino en kijk naar het papier op mijn bureau.

Van Dijk.

Een nieuwe keukenwinkel aan de rand van de stad. Ruim driehonderd vierkante meter aan keukens, lees ik. Gratis parkeren voor de deur.

Fantastisch.

Precies waarvoor ik Journalistiek ben gaan studeren.

Tegen elf uur heb ik drie koppen cappuccino op en weet ik meer over keukeneilanden dan ik ooit had willen weten.

Van Dijk is tevreden.

Martin ook.

Ik niet.

Als het lunchpauze is laat ik me vallen op de stoel tegenover Gabriella.

Ze kijkt op van haar scherm.

‘Jeetje, Soof.’

‘Jij ook al.’

‘Wat?’

‘Niets.’

Ik haal het deksel van mijn trommel en kijk naar de salade die ik vanochtend haastig heb gemaakt.

Ze blijft me aankijken.

‘Heb je gehuild?’

Mijn handen vallen stil.

‘Nee.’

Gabriella trekt één wenkbrauw op.

‘Oké. Ja. Zie je het nog?’

Ze legt haar telefoon weg.

‘Martin?’

‘Nee.’

‘Werk?’

‘Ook niet.’

‘Wat dan?’

‘Ik weet het niet Gab. Ik heb het gevoel dat ik hier weg moet. Dat ik vast zit, dat ik..’

Ik kan mijn woorden niet vinden. Gabriella kijkt me aan.

‘Waarom neem je niet een keer vakantie? Je hebt al jaren geen vakantie meer genomen.’

Dat is waar. Ik neem nooit vakantie.

Die avond als ik thuis ben pak ik mijn laptop. Voor de verandering open ik niet het bestand 'manuscript' om er vervolgens vooral lang naar te kijken en misschien een paar woorden toe te voegen. Ik open het internet.

'Vakantie', typ ik.

Allerlei aanbieders van pakketreizen komen tevoorschijn. Is dat wat ik wil? Zon, zee en strand?

Een stemmetje in me is vrij duidelijk. *Nee*.

Dat is niet wat ik wil.

Altijd als ik de Eurostar door een station zie rijden, voel ik me een beetje jaloers op de mensen die erin zitten. En dan vooral de Eurostar naar Londen.

Londen.

Ik open een nieuw tabblad.

Vakantie Londen.

Hotels. Buckingham Palace. De Tower of London. Dubbeldekkers. Een foto van de Big Ben bij zonsondergang.

Nee.

Ook dat is niet wat ik bedoel.

Ik wil helemaal niet een week door Londen lopen.

Mijn blik glijdt naar de kast naast mijn bureau. Tussen twee boeken staat de dvd van *Pride and Prejudice*. Ik heb hem inmiddels drie keer gezien.

Engeland.

Niet Londen.

Of nou ja, misschien een beetje Londen.

Waterstones.

Ik glimlach.

Als ik naar Engeland ga, wil ik daar *Pride and Prejudice* kopen. Een mooie editie. Op papier.

En daarna wil ik weg uit de stad.

Naar het Engeland uit de film. Oude huizen. Groene heuvels. Wandelpaden. Een herberg waar de vloeren scheef zijn en kraken. Dat wil ik eigenlijk al heel lang.

Pride and Prejudice filming locations England, typ ik.

En ineens ben ik niet moe meer.